

Arrest

nr. 169 047 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 november 2015 een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

1.2. Op 22 januari 2016 weigert de gemachtigde de afgifte van het visum type D. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Am 20. November 2015 hat Herr E. O. (..), geboren am 16. Januar 1965, türkischer Staatsangehörigkeit, auf der Grundlage von Artikel 40ter des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 über die Einreise ins Staatsgebiet, den Aufenthalt, die Niederlassung und das Entfernen von Ausländern, abgeändert durch das Gesetz vom 8. Juli 2011 und in Kraft getreten am 22. September 2011, einen Visumantrag eingereicht, um seiner Ehefrau, Frau Perihan COLAK, geboren am 30. März 1964, belgischer Staatsangehörigkeit, nach Belgien nachzukommen.

In der Erwägung, dass in Artikel 40ter des oben erwähnten Gesetzes Folgendes bestimmt ist: Die betreffenden belgischen Staatsangehörigen müssen nachweisen, dass sie über stabile, genügende und regelmässige Existenzmittel verfügen; diese Existenzmittel müssen mindestens hundertzwanzig Prozent des in Artikel 14 § 1 Nr. 3 des Gesetzes vom 26. Mai 2002 über das Recht auf soziale Eingliederung erwähnten Betrags entsprechen. In die Festlegung der Höhe dieser Existenzmittel fließen:

1. Art und Regelmäßigkeit der Einkünfte ein,
  2. weder Mittel aus Regelungen zur Gewährung ergänzender Sozialhilfeleistungen, das heißt Eingliederungseinkommen und Zuschlag zu den Familienleistungen, noch finanzielle Sozialhilfe und Familienbeihilfen ein,
  3. Wartegeld sowie Obergangsentschädigungen nicht ein und Arbeitslosengeld nur dann, wenn der betreffende Ehepartner beziehungsweise Lebenspartner nachweisen kann, dass er aktiv Arbeit sucht;
- In der Erwägung, dass Frau P. C. (..) zum Nachweis ihrer Existenzmittel eine Anzahl Unterlagen vorgelegt hat, die sich auf Einkünfte des Jahres 2014 beziehen. Einkünfte des Jahres 2014 gelten aber nicht als aktuelle Einkünfte; In der Erwägung, dass Frau P. C. (..) zum Nachweis ihrer Existenzmittel eine Anzahl Unterlagen vorgelegt hat, die sich auf Einkünfte des Jahres 2015 beziehen.

Daraus geht hervor, dass Frau P. C.(..) von Januar 2015 bis September 2015 über ein durchschnittliches Monatseinkommen in Höhe von 1.163,98 Euro verfügte. Eine solche Summe ist jedoch kein ausreichender Betrag im Sinne der Rechtsvorschriften über Ausländer. Dieser Betrag ist nämlich kleiner als 120 % des in Artikel 14 § 1 Nr. 3 des Gesetzes vom 26. Mai 2002 über das Recht auf soziale Eingliederung erwähnten Betrags.

Demnach hat Frau P. C. (..) nicht nachgewiesen, dass sie über ausreichende Existenzmittel verfügt, die mindestens hundertzwanzig Prozent des in Artikel 14 § 1 Nr. 3 des Gesetzes vom 26. Mai 2002 über das Recht auf soziale Eingliederung erwähnten Betrags entsprechen müssen;

In der Erwägung, dass Frau P. C. (..) zum Nachweis ihrer Existenzmittel eine Erklärung in Bezug auf ihre festen monatlichen Unkosten vorgelegt hat. Diese Erklärung kann aber nicht berücksichtigt werden, da sie nicht durch offizielle Unterlagen belegt worden ist.

Frau P. C. (..) weist demnach nicht nach, dass sie zurzeit über ausreichende Existenzmittel verfügt; somit sind die Bedingungen in Sachen Familienzusammenführung nicht erfüllt;

In der Erwägung, dass die Bedingungen in Sachen Familienzusammenführung nicht erfüllt sind, kann die Betreffende die Bestimmungen von Artikel 40ter des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 über die Einreise ins Staatsgebiet, den Aufenthalt, die Niederlassung und das Entfernen von Ausländern abgeändert durch das Gesetz vom 8. Juli 2011 und in Kraft getreten am 22. September 2011, nicht geltend machen.

Das Visum zur Familienzusammenführung wird verweigert. (...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1,4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.
- Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

"(...) Schending van het artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet). Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing stelt dat verzoekers echtgenote beschikt over een inkomen van ongeveer 1.163,98 euro, dit voor de periode van januari 2015 tot september 2015. Volgens de bestreden beslissing zijn de inkomsten van mevrouw C. P. te laag, verwerende partij stelt dat het inkomen gelijk moet zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Verwerende partij houdt vast aan het gegeven dat de Belgische referentiepersoon over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zou moeten beschikken. Dergelijke redenering strookt niet met de wet en meer bepaald met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt immers dat hij/zij die beschikt over de voormelde 120% van het leefloon, geacht wordt te voldoen aan de voorwaarde om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Met andere woorden, wanneer de referentie persoon over deze 120% beschikt, moet het verblijf van meer dan drie maanden toegekend worden voor zover ook aan de andere voorwaarden voldaan is. De wet zegt echter geenszins dat het verblijfsrecht uitgesloten is wanneer de referentiepersoon niet over 120% van het leefloon beschikt.

Uw Raad wees er in haar beslissing dd. 02.02.2015 (arrest nr. 137.741 in de zaak RVV106 728/IX) reeds op dat verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Het bedrag dat wordt bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is¹.

Verwerende partij kan dan ook niet geldig stellen dat het "120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel de minimum vereiste is alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan."

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en zijn echtgenote, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Sedert september 2015 beschikt mevrouw C. P. over een inkomen van ongeveer 2.000,00 euro per maand. Zij verdient ongeveer 1.560,00 euro per maand via haar tewerkstelling bij het interimkantoor Adecco, daarnaast verdient zij ongeveer 580,00 euro per maand via haar tewerkstelling als poetsvrouw.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt ten einde gezinshereniging toe te staan.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding.

2.4. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)”

2.5. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat wat betreft het bewijs van inkomsten voor het jaar 2014 dit niet als actueel bewijs van inkomsten kan gelden. De verzoekende partij betwist dit onderdeel van de motivering niet.

Wat betreft het bewijs van inkomsten voor het jaar 2015, oordeelt de verwerende partij dat de Belgische referentiepersoon voor januari tot september 2015 over een gemiddeld maandelijks inkomen van 1163,98 euro beschikt. Dit bedrag ligt evenwel lager dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Verder oordeelt de verwerende partij dat de verklaring omtrent de vaste maandelijks kosten van de Belgische referentiepersoon niet ondersteund wordt door officiële stukken zodat dit niet kan weerhouden worden.

Nu niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

2.6. De verzoekende partij betoogt dat *“verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Het bedrag dat wordt bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is”* en *“Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en zijn echtgenote, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen*

die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.”.

2.7. Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het in aanmerking genomen inkomen van de Belgische referentiepersoon (in casu een maandelijks inkomen van 1163,98 euro) onder het vereiste minimum ligt. De gemachtigde stelt verder dat *“In der Erwägung, dass Frau P. C. zum Nachweis ihrer Existenzmittel eine Erklärung in Bezug auf ihre festen monatlichen Unkosten vorgelegt hat. Diese Erklärung kann aber nicht berücksichtigt werden, da sie nicht durch offizielle Unterlagen belegt worden ist.”* (eigen vertaling: de verklaring aangaande de maandelijkse onkosten wordt niet ondersteund door officiële stukken zodat dit niet kan nagegaan worden). Men kan bezwaarlijk stellen dat uit deze ene zin in de bestreden beslissing zou blijken dat de verwerende partij is overgegaan tot een behoefteanalyse zoals voorzien door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. In casu kan uit het administratief dossier niet worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een deugdelijk onderzoek zou hebben verricht. Nochtans schrijft de wet voor dat *“(d)e minister of zijn gemachtigde (...) hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, (kan) doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”*. Gelet op het gebrek aan een deugdelijk onderzoek in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, kon de verwerende partij niet op redelijke wijze besluiten dat het visum lang verblijf in hoofde van de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat zij, op grond van de voorgelegde verklaring van de verzoekende partij, de maandelijkse uitgaven van de referentiepersoon niet kon verifiëren en dat bijgevolg niet kon worden overgegaan tot een behoefteanalyse. Deze uitleg volstaat echter niet. De verwerende partij maakt met deze uitleg niet aannemelijk dat zij, *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* bepaald heeft welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. De Raad wijst erop dat verwerende partij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen door de vreemdeling en elke Belgische overheid. Nu de verzoekende partij een verklaring heeft voorgelegd aangaande vaste maandelijkse kosten van de Belgische referentiepersoon kon de gemachtigde, indien zij twijfelde aan de objectiviteit van deze verklaring, officiële stavingsstukken vragen, dit temeer nu de verklaring betrekking heeft op uitgaven inzake elektriciteit, hypotheek, verzekering, pensioensparen en dergelijke waarvan zeker stavingsstukken moeten bestaan, hetgeen de verwerende partij ook weet. Het is geenszins zorgvuldig te stellen dat bij gebrek aan officiële stavingsstukken er niet kan overgegaan worden tot een behoefteanalyse wanneer men weet dat de verzoekende partij bij machte moet zijn om op eenvoudig verzoek de officiële stukken aangaande de meegedeelde kosten mee te delen indien de verwerende partij van oordeel is dat zij deze stukken nodig heeft om tot haar besluitvorming te komen.

De Raad merkt op dat ter zake geen enkele concrete beoordeling voorligt waarbij, *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* wordt bepaald *“welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER